

Fader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

WITTKAERRE . BORDEN . ST. LOUIS

No. 1. }

Januar 1878.

{ 4. Marg.

Lovsang.

D, Gud ske Lov for Jul og gode Dage,
For Kjærlighed og Fred i Hus og Hjem!
Saa mangen gaar med bitter Graad og Klage
For Far og Mor — vi fik beholde dem.

D, Gud ske Lov : vi haaret er til Daaben,
Dg der vi blev vor Jesu lille Brud ;
Ske Lov, vi ser jo Himmelveien aaben
I Trostabsløftet til vor kjære Gud !

D, Gud ske Lov for Ordet, du os sendte,
For hver Formaning : "Glem dog ei din Daab,
Hold Pagten tro, til jeg dig op kan hente ;
Er du i Nød, saa bare til mig raab !"

D, Gud ske Lov for Bønnen du os lærte !
Vor Fader vor vi og maa kalde dig ;

Ske Lov for hver en Længsel i vort Hjerte
At komme hjem til dig i Himmerig !

D, Gud ske Lov for Kjærlighedens Kjæde,
For Samlingen ved Jesu Naadebord !
Ske Lov for hver en salig Fred og Glæde,
For Lys og Kraft udaf dit Livsens Ord !

D, Gud ske Lov for Aaret vel er sounden,
For hvert et Trin, vi kom paa Livets Vej !
Ske Lov, livsalig Nytaar er oprunden ; —
Ved Herrens Haand vi gaar og frygter ei.

Ja, Gud ske Lov for Jul og gode Dage,
Ske Lov især for Jesus kom herved !
Nu bør vi aldrig, aldrig mere klæde,
Men synge Gud ske Lov i Evighed !

“Foragt ikke din Moder!”

O, hvor inderligt ønskede vi, at alle Børn kunde ret overveie og betænke denne Fortælling og læse den med den tilbørlige Andagt kjære Børn! En meget forstandig og oplyst Mand har fortalt følgende fra sin Barndom:

Efter 3 Aars Fravær gjentom min Fader til det ham saa kjære Hjem. Han havde gjort sin sidste Reise og glædede sig over, at han efter de paa Havet udfandne Farer nu havde naaet en stille Havn. Under hans Fraværelse havde jeg fra et lidet Barn — jeg var nemlig det yngste — voget op til en ustyrlig, selvraadig og stivsinnet Gut. Min Moders milde Røst formaaede ikke mere at styre mig. Min Faders Gjenkomst var derfor en stor Lykke for mig. Han mærkede snart min Gjenstridighed. Jeg saa det paa ham, at han ikke syntes om min Opførsel, hvorvel han i nogle Dage Intet sagde til mig derom.

Paa en vakker Eftermiddag i Oktober befalede min Fader mig, at jeg skulde tage min Hue og følge med ham paa en Spadsertur. Vi gik ud til en aaben Plads, som Børnene i Nabolaget pleiede at bruge til Vegeplads. Efterat vi en Stund i Muntelighed havde talt om allehaande Ting, spurgte min Fader mig, om jeg bemærkede den store Skygge, som dannedes af en midt paa Pladsen værende Klippe. Jeg bejaede det. Og min Fader fortalte følgende:

“Denne Plads tilhørte min Fader,” begyndte han. “Det var min Vegeplads, da jeg var en Dreng som du. Klippen stod der ogsaa da. Den er for mig som en Barde, og saa ofte jeg ser den, minder den mig om en mørk Plet i mit Barndomsliv, om en Begivenhed, der, saaoft jeg tænker paa den, fremkalder hos mig saa smertelige Følelser, at jeg ikke skulde omtale den for dig, hvis jeg ikke troede at den kunde blive dig en Advarsel. Hør derfor paa min Fortælling, min Gut, og lær Visdom af din Faders Forvildelse

Min Fader døde og efterlod mig som eneste Søn, da jeg endnu var blot et lidet Barn. Min Moder var en mild og om Rvinde, som levede for sine Børn og var agtet og elsket af Alle, der kjendte hende. Jeg erindrer godt hendes blege, smukke Ansigt, hendes venlige

Smil, hendes behagelige Stemme. I mine spæde Aar elskede jeg hende inderlig, jeg solte mig aldrig lykkelig, naar jeg var skilt fra hende; men Tiden kom, da jeg maatte i Skole. Efterat jeg en Tid havde været isammen med uopdragne og letsindige Skolekammerater, tabte jeg efterhaanden Kjærligheden til Hjemmet og Agtelsen for min Moder; det blev hende stedse vanskeligere at tæmme min Hestighed. Jeg ansaa det for Bævis paa Mandighed at trodse hendes Befalinger og aldrig vise nogen Anger, uagtet jeg vidste, at min Opførsel foraarsagede hende Sorg. Jeg frygtede meget for at kaldes “kvindeligt” og kunde ikke fordrage, at mine Kammerater haanede mig, fordi jeg adlyd min Moder. Fra at være et stille og velartet Barn blev jeg inden kort Tid en vild og ustyrlig Krabat. Min gode Moder anvendte Ørner, Taarer, Formaning og Advarsler for atter at faa mig paa en god Vej. Hun gjorde Alt for at indgive mig Kjærlighed til Hjemmet og drag mig bort fra ugudeligt Selskab,

Jeg horte og saa alt dette, men brod mig ikke stort derom.

En Middag havde jeg isinde efter endt Maaltid paa sædvanlig Vis at stryge omkring paa Gaden, førend jeg gik til Skolen, da min Moder laade sin Haand paa min Skulder og i en mild, men bestemt Tone sagde: “Min kjære Søn! jeg puster, at du gaar med mig.” Jeg vilde have sat mig herimod; men der var noget i hendes Væsen og Tone, som indjog mig Frygt. Hun tog paa sig sin Hat og sagde til mig: “Vi skulle gjøre en Spadsertur sammen.” Jeg fulgte hende taus; men da jeg kom udenfor Løren, blev jeg var en af mine Kammerater, som gik og drev omkring Huset og, hvad jeg vel vidste, ventede paa mig. Et haanligt Smil viste sig paa hans Læbe, da jeg gik forbi ham.

Min Stoltthed blev dybt saaret. Han var en meget slet Gut. Men da han var et Par Aar ældre end mig, havde han stor Indflydelse over mig. Jeg fulgte dog min Moder, til vi kom til dette Sted, paa hvilket vi nu staa under Skyggen af denne Klippe. O, min Søn! om jeg kunde udslette af mine Tanker denne Stund, som har formørket hele mit Liv, da skulde jeg gjerne bortgive Alt, hvad jeg eier.

Men nei! Mindet om min Skyld forbliver altid lige uroffeligt som denne store Klippe-masse.

Da min Moder var noget sygelig, saa satte hun sig ned og vinkede til mig, at jeg skulde sætte mig ved hendes Side. Hendes Blik, saa fuldt af Æmhed og Æmerte, staa i denne Stund for mine Øine. Jeg vilde ikke sætte mig, men stod trodsig foran hende. "Kjære Alfred", sagde hun, "har du tabt al Kjærlighed til din Moder?" Jeg svarede Intet dertil. "Jeg frygter det", fortsatte hun: "Gud give, at du kjendte dit eget Hjerte og indsaa, at jeg gjør min Pligt!" Siden talte hun til mig om min Forseelse og de forfærdelige Følger af det Lid, jeg førte. Under Taarer og Bønner søgte hun at bevæge mig. Hun forestillede mig store og udmærkede Mænds Levnet og Exempel og søgte at virke paa mit Hjerte. Visjelig var jeg vort, men sølte mig for stolt til at lade hende mærke det. Jeg tænkte: "Hvad vil mine Kammerater sige, naar jeg efter alt mit Ekryderi dog tilslut giver efter og retter mig efter et Fruentimmer!"

Hvilken Sorg stod ikke tegnet i min Moders Ansigt, da hun saa, at Alt, hvad hun havde sagt og lidt, ikke kunde bevæge mig! Hun stod op for at gaa hjem, og jeg fulgte hende i nogen Afstand. Hun sagde ikke mere til mig, førend vi kom hjem — "Nu er det Tid at ga i til Skolen. Gaa derhen, min Gut, og jeg beder dig endnu en Gang, tænk paa, hvad jeg har sagt dig".

"Jeg gaar ikke til Skolen," sagde jeg.

Hun syntes forbausset over min Driftighed, men svarede med Bestemthed: "Jo vist skal du gaa, Alfred! Jeg befaler det!"

"Jeg vil ikke," sagde jeg.

"Du har at vælge, Alfred! — Enten gaar du strax til Skolen, eller jeg stænger dig inde paa dit Kammer, og du saar sidde der, indtil du lover, at du for Fremtiden uden Indvendinger adlyder mine Befalinger".

Saaledes talte min Moder med streng Røst, men med bedrøvet Sind.

Jeg blev mere forstokket og svarede: "Jo, du skulde forsøge, du kan ikke faa mig opad Trappen."

Hun lagde sin Haand paa min Skulder, hun skælvede heftigt og blev dødbleg.

"Lager du fat i mig, saa spænder jeg til dig", sagde jeg i et forfærdeligt Maseri — jeg vidste ei, hvad jeg sagde i denne forfærdelige Tilstand.

"Vil du ikke gaa, Alfred?"

"Nei," svarede jeg, men jeg bævede for hendes Blik.

"Saa folg mig", sagde hun og greb fast i min Arm. "O, min Søn, hør mig!" Jeg løstede op min Fod og gav min Moder, min kjære, salige Moder et Spark! Det bliver sort for mine Øine, naar jeg tænker derpaa. Min Moder, en svag Kvinde — min egen Moder, som saa ofte bad mig, som saa ofte formanede mig til at frygte og elske den kjære Gud, — min Moder, som har baaret mig under sit Hjerte, hende har jeg spændt med min Fod! Maatte Gud for Jesu Skyld forlade mig denne forfærdelige Misgjerning. Jeg selv kan aldrig glemme det.

Hun vaskede nogle Skridt tilbage og stødte sig mod Muren. Hun vendte sit Ansigt fra mig. Jeg saa, hvor hendes Hjerte bankede. "O, Fader i Himmelen! udraabte hun, "tilgiv ham, han ved ikke, hvad han gjør!"

Gartneren gik forbi idetsamme, og da hun saa, at min Moder var saa bleg og knapt kunde staa, saa standfede han; hun vinkede ham hen til sig. "Bring Drengen op og stæng ham inde i hans Værelse," sagde hun og vendte sig hurtigt bort fra mig med et Blik, som jeg aldrig forglemmer. — det var det sidste uudsigelige Æmertesudtryk af et sønderknaust Hjerte.

Et Dieblik efter var jeg en Fange i mit Kammer. Jeg tænkte i Begyndelsen paa at styrte mig ned fra Vinduet, men jeg frygtede for Døden. Jeg sølte ingen Anger Under tiden var mit Hjerte overvældet, men snart reiste sig atter min ubøielige Stoltthed og bød mig ikke at give efter. Min Moders blege Ansigt forfulgte mig som et Spøgelse. Jeg fastede mig paa Sengen og sovnede ind. Jeg vaagnede ved Midnat, forfrosset af den fugtige, kolde Natteluft — og forfækket ved forskellige Drømme. I dette Dieblik stod jeg særdig til at opspørge min Moder; thi jeg skælvede af Angest; men Døren var stængt. Ved Dagbrækningen forsvandt min Frygt, og jeg fik atter Mod til at modstaa alle gode Indtryk. Pigen bar Mad og Drikke til mig, men jeg rørte det ikke. Jeg tænkte, Dagen aldrig skulde faa Ende.

(Fortsættes).

Af de Umyndiges Mund.

Hvad bliver der ikke snakket, naar denne Verdens Folk tale om aandelige Ting, paa hvilke de i Regelen forstaa sig overmaade lidet! Og hvor godt vilde det være, naar der bestandig blot var det rette Svar tilrede paa saadan taabelig Tale, saaledes som engang en liden Pige har givet det paa den ensfoldigste og dog bedste Maade, nemlig saaledes:

I en velstaaende Families Hus holdtes ingen Børdbøn, og da Stedets Præst engang var indbudet der som Gæst, bad han om, at saadan maatte blive holdt ikke blot denne Gang, men altid herefter. Hans Bøn fremtalde Forlegenhed og længere Tids Tausshed, som Husherren endelig afbrød ved det Svar, at den daglige Børdbøn tilsidst vilde blive noget vanemæssigt og derfor helligjennemtankeløs; og allerede den evige Gjentagelse, eller om ikke evige, saa dog aarelange Gjentagelse af de samme Ord maatte nødvendigvis have til Folge, at de for Alle bleve betydningsløse.

Da kyskede den slyvaarige Datterdatter Bedstefaderens Haand og sagde: Kjære Bedste-

pa, tør jeg da heller ikke mere hver Morgen komme til dig og sige: "God Morgen, Bedstepapa", eller om Aftenen: "God Nat, Bedstepapa"?

Da atter en dyb Tausshed opstod, blev den endelig afbrudt af den Geistlige, der saa paa den lille Pige med inderlig Glæde og erindrede Alle om Ordet Ps. 8, 3: "Af de spæde og diende Børns Mund grundfæste du en Magt for dine Fienders Etyld". —

De Vise fra Østen.

Idet vi meddele omstaaende Billede og vakre Digt til Helligtrekongefesten, maa I mærke Goer, kjære Børn, at vi kun sikkert vide, hvad Skriften beretter om de vise, rige og anseede Mænd, der kom fra Østlandet og fandt Jesubarnet. At de vare tre i Antal og alle vare Konger, eller at de 2 vare Konger, derom fortæller kun Sagnet os.

Deilig er den Himmel blaa,
 Lyft er det at se derpaa,
 Hvor de gyldne Stjerner blinke,
 Hvor de smile, hvor de virke
 ;: Ds fra Jorden op til sig ! ;:

Kommer Smaa og hører til !
 Jeg for Eder sjuuge vil
 Om saa lys og mild en Stjerne,
 Jeg det ved, I hører gjerne,
 ;: Himlen hører eder til ! ;:

Det var midt i Jule-Nat,
 Hver en Stjerne glimted mat,
 Men med Et der blev at stue
 En saa klar paa Himlens Bue,
 ;: Som en lille Stjerne-Col. ;:

Langt herfra i Osterland
 Stod en gammel Stjerne-Mand,
 Saa fra Taarnet vist paa Himlen,
 Saa det lys i Stjerne-Vrimlen,
 ;: Blev i Sind saa barneglad. ;:

Naar den Stjerne, lys og blid,
 Sig lod se ved Midnats-Tid,
 Var det Sagn fra gamle Dage,
 At en Konge uden Mage
 :: I døds skulde paa vor Jord. ::

Derfor blev i Østerland
 Nu saa glad den gamle Mand ;
 Thi han vilde dog saa gjerne
 Se den lyse Konge-Stjerne,
 :: For han lagdes i sin Grav. ::

Han gik til sin Konges Slot,
 Kongen kjendte ham saa godt ;
 Horte og med Hjertens-Blæde,
 At det Lys var nu tilstede,
 :: Hvorom gamle Epaadom lod. ::

Han med Søn og Ejernemand
 Flux uddrog af Østerland,
 For den Konge at oplede,
 For den Konge at tilbede,
 :: Som var søt i J o d e l a n d. ::

Klare Stjerne ledte dem
 Rige til Jer u s a l e m ;
 Kongens Slot de gik at finde,
 Der var vel en Konge inde,
 :: Men ei den, de ledte om. ::

Klare Stjerne hastede frem,
 Ledte dem til Bethlehjem ;
 Over Hytten lav og lille
 Stod saa pludselig den stille,
 :: Straalede saa lyst og mildt. ::

Glade da i Ejel og Sind
 Ginge de i Hytten ind,
 Der var ingen Konge-Throne,
 Der kun sad en fattig Kone,
 :: Bugged Barnet i sit Etjød. ::

Østerlands de vise Mænd
 fandt dog Stjernen der igjen,
 Som de skued i det Høie,
 Thi i Barnets mi'de Die
 :: Funklende og klar den sad. ::

Den var dem et Tegn saa vist,
 At de saa den sande Krist,
 Derfor høied de sig glade,
 Ofrede paa gylde Fæde
 :: Kogelse med søden Lugt ! ::

Bil J Smaa ei ogsaa gjerne
 Se den lyse, milde Stjerne ?
 For den Konge dybt Jer høie,
 Som Guds Rige har for Die,
 :: Dg vil lukke Jer derind ? ::

Er J til den Himmel blaa
 Med de gylde Stjerner paa !
 Der den Stjerne ei J finde,
 Men den er dog vist derinde :
 :: Dver Jesu Konge-Stol ! ::

Thi han, som var Barn paa Jord,
 Blevet er en Konge stor,
 Dg han sidder nu deroppe,
 Over alle Stjerne-Toppe,
 :: Ved Gud-Faders høie Haand ! ::

Bøier Eder kun, J Smaa,
 Han fra Himlen ser derpaa !
 Sender Ham med Hjertens Blæde
 Lov og Pris til høie Sæde,
 :: Det er Kogelse for Ham ! ::

Stjernen ledte vise Mænd
 Til nyfødte Konge hen,
 J har og en saadan Stjerne,
 Dg naar J den følge gjerne,
 :: Komme J til J e s u s vist ! ::

Denne Stjerne, lys og mild,
 Som kan aldrig lede vild,
 Er Hans Guddoms-Død det klare,
 Som an Hos lod aabenbare
 :: Til at lyse for vor Fod ! ::

Ærlig og Sandtru.

(Efter "Lutheran Standard" ved D. S.)

"Hvad for noget, James! Kommer du alt nu fra din Leg?" spurgte Mrs. Wilson sin Søn.

"Ja, Moder, jeg vilde ikke være blandt Gutterne længer."

"Hvorfor, ikke min Søn?"

"Nu, de ønskede, jeg skulde hjælpe dem med at skrive deres Ette, og da jeg ikke vilde gøre det, begyndte de at bruge ujsammelig Tale, og da jeg ikke kunde sige dem til at opføre dermed, gik jeg min Vej."

"Gud velsigne dig, min Gut, og maatte du altid saaledes sty det Onde!" sagde Mrs. Wilson med en Taare i Øiet.

"Jeg haaber det, Moder. Jeg ønsker ikke at synge: "Jeg længes efter at være med Jesus", hvis jeg ikke virkelig mener det; derfor forsøger jeg at følge ham".

"Dg han vil hjælpe dig, min Gut," sagde hans Moder.

James var ikke længe i Skolen efter dette, men han besluttede at erindre sit Forsæt, hvorhen han end gik. En Dag var han isærd med at sælge et Par Handsker til en Dame, og hun spurgte ham:

"Er disse Handsker for denne Marktid?"

"Nei, Madam", sagde han, "men de ere isandhed meget gode."

"Dg taaler denne Farve Solen?"

"Ikke meget godt, Madam; en mørkere Farve vilde være bedre."

Efterat hun var gaaet, sagde Butikkens Eier, som havde hørt Alt:

"Det er ikke Maaden at behandle Kunder paa; lad dem finde ud disse Ting selv. Du skulde altid sige: Disse Varer kom ind igaarafte — de ere garanterede at ville slide godt — vi sælge dem med uhyre Tab — de ere de billigste i Byen og saadant Mere!"

"Men om Forladelse, Herre," sagde James, "det kan jeg ikke; thi det vilde være Usandhed, og jeg ønsker ikke at sige Noget, som ikke er sandt."

"Da er jeg bange for, at du ikke passer for os," sagde Herren, idet han gik ind i Bagværkset forat fortælle Historien til en Ven og

spørge ham tilraads, om han skulde affædige Gutten. Vennen hørte ham med stort Alvor og sagde:

"Tror du, at det er rigtigt, at sige saadanne Ting?"

"Vel, nei, ikke strengt toget; men du ved der er Forretningsfuit, og vi maa bruge dem, ligesom de Andre gjør det."

"Dg du opmuntre dine Betænte til at gjøre saa?"

"Nu, ja; det kan ikke undgaaes".

"D, da ser jeg, hvordan de unge Mænd kom til at røve dig forrige Uge. Du lærte dem at indbringe dig Penge ved Betrageri og Uærlighed, og saa gjorde de et lille Forsøg paa egen Haand. Det er en daarlig Regel, som det ikke gavner Nogen at følge. De vare dygtige Mænd, ikke sandt?"

"Det er sandt," sagde Herren; "men jeg har aldrig tænkt derover for. Ja, min Ven, det, som jeg kaldte Dygtighed, har bragt dem til Fordærvelse! Jeg vil beholde James Wilson."

"Naturligvis, hvis du er klog. Dg mere end det, husk paa, at Gud ikke vil vide af Forretningsfuit. Han ser efter et rent og ærligt Hjerte, som kalder Uærlighed og Løgn med deres rette Navne."

Kjøbmanden forfremmede James og gav ogsaa de Andre Ordre til at sige den ligefremme Sandhed om alle Varer.

James havde Held og Velsignelse med sig i sin Gjerning.

Dylosning paa Gaarden i No. 12 f. N. :
B o m u l d.

Paa "Børnenes" Jubeloffer"

fremdeles modtaget:

Fra J o w a D i s t r i k t:

Bed Revd. E. Larsen, Greenfield Mgh.	
Minn.	\$7.45
Bed N. P. Hansen, Hayward, Minn.	3.30
" Revd. D. S. Smeby fra Skolebørn i Albert Lea Mgh, Minn.	5.00
.. Revd. N. G. Tvedt fra Theodor Djens Børn i Clay Creek, Dak	0.75
" Revd. N. Christensen, St. Joseph, Mo.	1.00
" Revd. Raastad fra Skolebørn i Beardalen, Houston, Mgh., Minn.	4.00

Ved Redd. Wulfsberg fra Ditta, Raja,
Sina og Klara Wulfsberg. \$2.00
" N. A. Nelson fra Sondagsskole-
børn i Lansing, Iowa..... 1 85

Tilsammen \$25.65

Fra Minnesota Distrikt:

Fra Past. P. Neque's Børn..... 1.00
Ved " — fra N. Midthuns
Børn..... 0.20
Ved " Bjergo i Solems Mgh. Minn. 9.25
Ved " — fra Josefina, Anne, Karo-
line og Mathilde Berg samt The-
odor Halvorsen, Lake Park 3.12
Ved Skolelærer N. Lavil fra Marie, Ju-
lie, og Klara Gullerud \$1, Mathea,
Lina og Glen Nederhoug \$1, An-
nette Hovland 0.50 og Eivind og
Lars Hebrud 0.50, alle i Zumbrota 3.00
Ved Skolel. Gentle fra Børn i Minne-
sota Mgh., Minn. 5 75
Ved E. D. Thorpe i Willmar fra Knut
Arnes's Børn 20 Ct., E. T. Ryf-
ken 20 Ct og fra Dortha Thor-
pes Sparekasse \$2 10..... 2.50
Ved D. J. Watke fra Sondagsskolebørn
i Redwing, Minn..... 7.23

Tilsammen \$32.05

Fra Østlige Distrikt:

Ved J. E. Hovelsrud fra Skolebørn i
Pastor Chervens Mgh. i Hardy's
Creek, Wis..... 5.00
Ved Redd. Haakensen fra Børn i Ny
Scandinavia Mgh. Wis. 0.40
Ved Do. Sand Creek, Mgh., Wis. 0,20
Ved S. W. Weeks fra Skolebørn i Lee
Co. Mgh., Ill..... 7.25
Ved Redd. J. M. Ottesen fra Skolebørn
i Koshkonong Mgh..... 4.20

[Fra Edward, Marie, Emma, Theo-
dor Gundersen Olsen's for 1ste Wd.
55 Cents, fra de samme 2den
55 " fra Amanda Erikson, Mar-
ta Jørgensen, Marie Henriksen, Jo-
hannes Jørgensen, Henry Lind, John-
ny Lind, Peder S. Larsen, Ella Abel,
og Herman S. Eien, Marthinus Ol-
sen, Lucina, Emma og Alfred Rump,
hver 10 Cents. Ellen og Marie Lar-
sen Kravig hver 20 Cents, Otto Lar-
sen og Samuel og David Rump hver
15 Ct., Jacob Hall Larsen og Karen
E. Nilsen hver 25 Ct., og Alfred An-
dersen 50 Cents.]

Ved Redd. Geelmuyden fra Skolebørn i
Milwaukee Mgh..... 6,35
Af Waldemar E. Larsen, Grafton, Wis. 0.30

Ved Past. J. Halvorsen fra Skolebørn ved
Esofea, Vernon Co. Wis. 1.50
Ved Do. Avalanche. Do. 1 30

Tilsammen \$26 50

Fra alle 3 Distrikter tilsf. 84 20

J Børnebladet No 11, '77 er kvitteret f. 19 00
J Do No 12, " " 26.78

Tilsammen \$129. 98

Desuden er der i Kirketidenden kvitteret
for følgende Bidrag til "Børnenes
Jubeloffer":

Ved D. Helgeson i Calmar, Mgh. Ia. \$ 6,25
Ved Past. Solseth fra Børn i Jons
Mgh., Minn. 5.80
Ved Do Do Immanuel's 6.80
Ved Do. fra Eøren Nilsens Børn,
Lac qui Parle 0.25
Ved Past Bjergo fra Erik og Guri Vi-
ger 0 25, 5 Børn hos Claus Jahr
0 50, Johan Helle 0 30..... 1.05
Ved Skolelærer G. G. Luden i Urlands
Mgh., Minn..... 1.80
Ved Sina Preus \$10.00, Agnes Preus
\$10 00, Johan Preus \$5.00 og
Paul Preus \$3.00..... 28.00

\$49.95

J Børnebladet kvitteret for \$129.98

Altjaa hidtil ialt indkommet paa
"Børnenes Jubeloffer"..... \$179.93.

Jeg haaber, at J. kjære Børn, fortsætter
med Eders Bidrag saaledes, som det er gaaet i
sidste Maaned. J. B. Fri ch.

"Børneblad"

begynder med dette No. sin **Ade Aargang**.

Prisen bliver fremdeles den samme, 35
Cents pr. Explr.

Agenter, der selv holde Navneliste over de
enkelt Abonnenter, erholde Bladet

J Pakker paa fra 5—9 Expr. efter 30Cts.pr.Ex.
— " " 10—49" " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis.

De store **Restancer** for 1877 maa
strax betales; ellers ophører
Bladets Forsendelse, naar ikke
særegen Aftale anderledes er gjort.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes
fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.